

Nu sunt ce par a fi

Ion Minulescu

Nu sunt ce par a fi -
Nu sunt
Nimic din ce-aş fi vrut să fiu!...
Dar fiindcă m-am născut fără să ştiu,
Sau prea curând,
Sau poate prea târziu...
M-am resemnat, ca orice bun creştin,
Şi n-am rămas decât... Cel care sunt!...

Sunt cel din urmă strop de vin
Din rustica ulcică de pământ
Pe care l-au sorbit pe rând
Cinci generaţii de olteni -
Cei mai de seamă podgoreni,
Dintre moşneni
Şi orăşeni -
Strămoşii mei, care-au murit cântând:
"Oltule... râu blestemat...
Ce vii aşa turburat"...
Dar Oltul i-a plătit la fel
Cum l-au cântat şi ei pe el...
Şi cum - mi-e martor Dumnezeu -
Astăzi, nu-l mai cânt decât eu!...

Pe mine, însă -
Ce păcat
Că vinul vechi, de Drăgăşani,
M-a întinerit cu trei sute de ani,
Când fetele din Slatina
Cu ochii mari cât strachina,
De câte ori le-am sărutat,
M-au blestemat
Să-mi pierd cu minţile
Şi datina,
Să nu mai fiu cel care sunt
Cu-adevărat,
Şi ca să fiu pe placul lor,
Să le sărut doar la... culesul viilor,
În zvonul glumelor zvârlite-n vânt
Pe care Oltul, când le prinde -
Oricât ar fi de turbure -
Se limpezeşte
Şi se-ntinde

Cu ele până-n Dunăre!...

La fel și eu, ca orice bun creștin,
Pe malul Oltului, cândva,
Mă voi întinde tot așa,
Când cel din urmă strop de vin
Îl voi sorbi tot din ulcica mea,
Nu din paharul de argint, al altuia -
Pahar străin!...
Și-abia atunci voi fi cu-adevărat
Cel care-am fost -
Un nou crucificat -
În vecii vecilor... Amin!...